

PREDGOVOR

O ovome ne može biti nesporazuma. Ova knjiga ne govori uopšteno o hrišćanstvu. Nijedan musliman ne treba iznemenada promijeniti ime i sebe od sada nazivati hrišćaninom. Kakvu priliku za to bi ti trebalo dati? Sigurno imaš mnogo razloga da budeš protiv takve odluke. Mnogi misle da je hrišćanstvo oblik društva. Slobodno, a time i sumnjivo. Sigurno, u prvom trenutku zapadnjački život može biti privlačan. Diskoteke, žene, alkohol, pornografija... Vjerovatno da si strogo vaspitan. Tvoji roditelji su pokušali da te zaštite od tih uticaja. Ali sada si u životnom dobu kada želiš steći sopstvena iskustva. To je razumno ali ne i bezopasno.

Poznajem mnoge mlade ljude koji su upali u zamku grijeha iz znatiželje i pri tom se teško povrijedili. Poznato je da je društvo u Njemačkoj a i ovdje na Balkanu samo djelimično religiozno. Tu je religija samo fasada. Ima se utisak da su ljudi u značajnom broju nevjernici. Sigurno da ono što oni rade nije po Božjoj volji. Možemo se složiti u vezi s tim. Možda si ti među onima koji su povrijeđeni. Vjerovatno si se igrao vatrom i pri tom opekao. Naravno, to se spolja ne može primjetiti, jer ne želiš biti slabić. Ali u sebi si deprimiran i razočaran. Želiš nešto promijeniti ali ne znaš kako. Tvoji prijatelji imaju uticaja na tebe, želiš biti dio njih. Zato odobravaš ono što oni rade. S druge strane, želiš verovati u nešto. Nekada ti se po glavi motaju mnoge misli, imaš dosta pitanja.

Ono što nedostaje su odgovori.

Rado bi htijeli da ti predstavimo jednu osobu- Isusa, u Kuranu nazvan Isa. Isus je liječio mnoge bolesne, čak je i slijepcu vratio vid. Slijepac nije znao šta su boje, šta je dan a šta noć, sve do dolaska Isusa koji mu je promijenio čitav život. U životu ovog čovjeka se dogodilo čudo, kao kad je Bog rekao : „I bi svjetlost.” O ovom događaju možeš čitati u Injilu (Jevanđelje po Jovanu, glava 9).

A šta je s tobom ? Zar ne bi bilo dobro da možeš odgovoriti na svoja pitanja, tako da možeš progledati? Tu samo Isus može pomoći. Sigurno da okolina onog slijepca nije mogla shvatiti o čemu se radi. „Kako možeš odjedanput progledati ?” pitali su ga. Ali on je znao da se onaj koji ga je ozdravio zove Isus (stih 11) i da je prorok (stih 17). Na ostala pitanja nije znao odgovor.

Isplati se razmišljati o Isusu. Na sljedećim stranicama upoznaćete priče Dundara (Turčin), Afrima (Albanac) i Serdara (Kurd). Pričaju o sopstvenim iskustvima sa Isusom. Sva trojica ostaju u vjeri onako kako im se ona pokazala.

Posle ovih priča ide naslov: zašto bezuslovno Isus? Tu je dato objašnjenje kako je grijeh došao među ljude i šta je Bog preduzeo u vezi s tim. Na kraju se bavimo nekim opštim predasudama o hrišćanstvu.

Možda ćeš i ti uskoro moći pričati svoju priču o iskustvu s Isusom.

Život je više

Dundarova priča

Kako sam pronašao Božiju ljubav

Rođen sam u Turskoj. Tamo se automatski naslijeđuje vjera i to 100 procentno islamska.

Čega se sjećam od malena

Osnovnu školu sam završio u mom mjestu a srednju u 60 kilometara udaljenom internatu. Kao što je uobičajeno u ovoj zemlji, od malena sam vaspitavan po vjeri svojih predaka. Svakodnevnicima mog života su bile napamet naučeni stihovi iz Korana i strogo formulisane molitve. Ja sam najmlađi od tri brata i sestre. Roditelji nas nisu primoravali na upražnjavanje islama ali zato jak pritisak društva jeste. Šta se podrazumijeva pod upražnjavanjem islama?

U prvom redu to su pet stubova islama:

1. *Ispovjedanje vjere*

Pod ispovjedanjem vjere, musliman podrazumijeva svjedočenje da nema Boga osim Alaha a da je njegov izaslanik Muhamed. To je jednostavna formulacija koja se mora reći javno i s ubjeđenjem. To je najvažniji stub islama.

2. *Dnevne molitve*

Svakom muslimanu je propisano da se počevši od puberteta moli svakodnevno, u određeno vrijeme i na određeni način. Ove molitve se moraju izvoditi sa određenim tjelesnim stavom tako da je tijelo usmjereno prema Meki pri čemu se recituju molitve iz Korana. Radi izvođenja ovih molitvi potrebno je ritualno pranje.

3. *Post*

Post počinje u mjesecu Ramazanu. Počinje otprilike dva sata prije izlaska sunca i traje do zalaska sunca. Za vrijeme posta ne može se jesti, piti, pušiti niti imati seksualni odnos.

4. *Davati milostinju*

Svako ko može mora godišnje davati 2,5% svoga imetka. Tačno je definisano šta znači imetak. Davalac može sam odrediti kome će dati milostinju. Pri tome je posebno uzeta u obzir sirotinja.

5. *Hodočašće u Meki i ostalim svetim mjestima*

Muslimani su obavezni po određenim preporukama najmanje jednom u životu da idu na hodočašće u Meku. Tamo se izvode određeni rituali. Ostaje se na konačenje, na mjestu gdje se vjeruje da su se sastali Adam i Eva, a potom bili prognani iz raja. Vjeruje se da se konačenjem na tom mjestu čovjek oslobađa od grijeha. Posle toga se mora paziti da se ne počini bilo kakav grijeh. Zato se na primjer, u Turskoj na hodočašće kreće u poznim godinama kada su šanse za ponovni grijeh male. Gore pomenuti stubovi islama su uslov koji se mora ispuniti ako se neko hoće zvati muslimanom. Osim toga postoji još šest stubova vjere, koje oni koji žele biti ugledni vjernici moraju priznati :

1. Postojanje i jedinstvenost Alaha

2. Sveti spisi Alaha
3. Alahovi proroci
4. Alahovi anđeli
5. Preodređenje kroz Alaha
6. Sud i život posle smrti

Odrastao sam s ubjeđenjem da sve ove pretpostavke moram revno ispunjavati da bih ugodio Bogu. Uvijek sam bio ubijeđen da Tvorac postoji, i bio sam mu zahvalan na svemu. Međutim, taj odnos je bio jednostran. Kad god sam slušao o Bogu, uvijek se radilo o tome da Bog kažnjava u svakoj životnoj situaciji. Ako bi neko prelazio moralne granice morao bi računati na posljedice.

Student, vojnik, mladić na brodu

Između svoje desete i šesnaeste godine nisam imao mnogo veze sa islamom. Studirao sam njemački jezik u jednom gradu na jugu Turske, gdje je okolina bila potpuno drugačija od one kod kuće. Bilo je dosta studenata porijeklom iz Njemačke. Tada sam prvi put došao u sukob mišljenja sa ljudima koji su imali potpuno drugačiji pogled na svijet od mene. Ispočetka mi je bilo interesantno i privlačno. Međutim, približavajući im se, udaljavao sam se od islama. Upoznao sam dosta studenata koji su bili religiozni ali sa kojima se nisam mogao identifikovati. Redovno sam čitao turski prevod Kurana ali nisam upražnjavao dnevne vjerske rituale. Sa 20 godina sam završio studije. Stekao sam diplomu nastavnika njemačkog jezika. Ali nisam se mogao zaposliti pa sam pošao u vojsku.

Potom je Ministarstvo prosvjete dalo oglas za posao nastavnika u jednoj školi u istočnoj Turskoj. Hitno su trebali nastavnike u 17 gradova jer su navedeni pobjegli u strahu od terora PKK (Kurdiska radnička partija). Na ta mjesta sam konkurisao ali nisam dobio odgovor. Razočaran, odlučio sam da se zaposlim na neko drugo radno mjesto, kako ne bih pao na teret roditeljima. Zaposlio sam se kao turistički vodič u jednom gradu na jugu Turske.

Sudbonosna veza

A onda došlo je do preokreta u mom životu. Upoznao sam jednu njemačku turistkinju, moju sadašnju ženu. Odmah smo uspostavili jaku vezu. Pred sam kraj njenog odmora upoznao sam je sa mojom majkom koja ju je srdačno prihvatila. Proveli smo nekih 10 dana a da nismo ni riječ progovorili o vjeri.

Jednom je vidjeh sa knjigom u rukama sa naslovom "Nada za nas". Htio sam nešto više saznati o sadržaju. Objasnila mi je da se radi o Novom zavjetu, drugom djelu Biblije. To je bio moj prvi kontakt sa takvom literaturom. Shvatio sam da je knjiga bila vrijedna pažnje, čim ju je čitala, jer to je bila riječ njenog Boga. Kod nas muslimana se ne može uzimati Koran bez ritualnog pranja. Nisam mogao kritikovati ovakav njen način ophođenja s knjigom. Dopao mi se prost način ophođenja hrišćanke sa njenom svetom knjigom, ali nisam se više raspitivao o njenom sadržaju. Odmah potom je otputovala za Njemačku. Sljedeće nedjelje dobio sam dopis od Ministarstva prosvete da sam primljen za nastavnika u osnovnoj školi ali doduše u jednom selu na jugoistoku Turske, u blizini Gruzije. Otprilike 1800 kilometara od mog mjesta. Mještani sela su me lijepo primili i uživao sam u njihovom gostoprimstvu.

Tada sam održavao vezu sa mojom budućom ženom, što telefonom, što pismom. Naša veza je postajala sve jača i dublja. Ponudio sam joj brak ali odgovor je izostao.

Religiozni razvoj

U onom selu sam ostao još četiri mjeseca tokom kojih sam imao poseban religiozni razvoj. Zaokupljivalo me pitanje smisla života. Ponašanja i razmišljanja mještana su posebno davala povoda da razmišljam o islamu. Snadbio sam se knjigama o islamu i obnovio vjerske rituale.

Telefonom sam se čuo sa budućom ženom i ispričao joj o ovoj promjeni. Rekao sam joj : „Vjerujem da je islam pravi put u životu”, vjerujući da će se složiti sa mnom. Moja familija me podržavala u tome. Međutim, njen odgovor je bio: „I ja sam našla pravi put, a to je hrišćanstvo”. Razočaran, prekinuo sam vezu. U meni se pojavilo staro osjećanje predrasuda koje kod nas u Turskoj preovladava. „Kako može vjerovati u takve gluposti? Hrišćani vjeruju u tri Boga! Oni su čak i jednog čovjeka proglasili za Boga. Hrišćani tolerišu nemoral a Bibliju smatraju istinom. Oni su u poslednjih nekoliko vjekova prilagodili sadržaj Biblije za svoje potrebe. Oni ne priznaju Muhameda za Božijeg izaslanika! Pa Isus nije ni bio razapet.”

Posle par nedelja moja buduća žena me je pozvala u Njemačku. Poziv sam rado prihvatio, smatrajući to odličnom prilikom da je podučim kako je islam dobar a hrišćanstvo loše. Čitao sam Bibliju prevedenu na turski koju sam kupio na pijaci u Ankari. Jedva da sam pročitao par stranica, a već sam imao osjećaj da moju buduću ženu mogu lako odučiti od njene lažne vjere. Već sam na prvim stranicama Jevanđelja crvenom olovkom zabilježio što je po mom mišljenju bilo protivrječno između četiri Jevanđelja.

Problemi hrišćansko- islamskog braka

Jula 1993. godine sam već bio u Njemačkoj. Ja i moja žena smo se vjerali po islamskom običaju. Tast i tašta su me lijepo primili, mada sam ubrzo primjetio da su imali distancu prema meni. Sa svojom ženom sam razgovarao o zajedništvu i razlikama među hrišćanstva i islama, ali nikada nismo mogli naći zajednički stav. To nije umanjivalo našu ljubav ali je dovodilo do napetosti. Ona je poštovala moj stav, a ja njen, ali sam je ipak pokušavao ubjediti u ispravnost islama. U međuvremenu, priključio sam se jednoj islamskoj zajednici kako bih se vjerski nadograđivao. Međutim, ubzo sam se razočarao jer su muslimani ovdje u Njemačkoj površno upražnjavali islam.

Sa rođenjem našeg prvog djeteta, počela je problematična faza našeg braka. Rasprave među nama su bile sve bučnije a dolazilo je do svađa. Trud koji sam uložio da je ubijedim u protivrječnost Biblije se izjalovio. Snažno i tvrdoglavo se držala Isusa što me dovodilo do bijesa. Danas mogu reći da su ljudi iz njene vjerske zajednice odigrali važnu ulogu u prevazilaženju mojih predrasuda o hrišćanstvu, a posebno o Isusu Hristu. Njihov međusobni odnos i odnos prema drugim ljudima, pun ljubavi, mogao se lako primjetiti. Mirnoća i poniznost, koju sam iz Korana i islamskih propovjedi poznavao, ali praktično rijetko osjetio, kod njih su bile sveprisutne. Ponekad su nas ti ljudi posjećivali. Iznova sam opet mogao gledati njihov odnos, dirljive i srdačne molitve. To me stvarno doticalo.

Posebno me dotakla jedna molitva moje žene dok smo bili na odmoru u Turskoj. Kako je to običaj u islamu, kupili smo jednu ovcu da bi je kasnije zaklali. Posle molitve u džamiji dolazi žrtvovanje ovce. Zamolio sam Imama da izvrši obred klanja. Po islamskom običaju, žrtvena ovca mora biti srednje veličine i starosti. Tu su sjedile moja žena i ćerka. Sa suzama u očima rekla mi je da će se

moliti da se životinja ne ubije. Imam se ipak odlučio da zakolje ovcu. Moja žena je u međuvremenu otišla uplakana.

Pokaži mi put

Po dolasku u Njemačku opet sam se bavio Koranom i Biblijom. Sada sam već mogao čitati Bibliju na njemačkom. Upoređujući je sa turskim prevodom shvatio sam sve mane prevoda. Iako sam shvatao poruku Jevanđelja, razmišljao sam i dalje o islamu. Moguće je pronaći unutrašnji mir i poniznost koji se u islamu propovjedaju. Kroz neke muslimane koje sam upoznao koji su se upadljivo skromno i ponizno ponašali, vidio sam oličenje takvih stvari. Ali u dubini duše sve me više mučilo pitanje: šta će biti sa mnom grešnikom? Šta me čeka u vječnosti? I da li je Bog onakav kako je predstavljen u Koranu?

Pod takvim uticajem odlučio sam se na hodočašće. Mislio sam da možda mogu na ovaj način naći odgovore na sva moja pitanja. Ali uzalud. Moja pitanja su postajala sve komplikovanija. Noću sam sjedio na krevetu i molio se. Ali ne onako kako uči islam, nego kako sam to vidio kod onih hrišćana. Takođe, glas moje molitve je bio drugačiji, ne onako kako sam to od malena naučio. Nije bilo napamet izrečene molitve, pri čemu nema pouzdanosti da je Alah čuje a kamoli da je usliša. Predao sam Bogu sva moja nerješiva pitanja : „Bože koji si me stvorio, molim te pokaži mi Tvoju istinu. Pokaži mi put. Pokaži mi smisao moga života. Dopusti da Te pronađem. Želim čvrsto vjerovati u Tebe.”

U međuvremenu smo postali roditelji po drugi put. Prigodom smo prisustvovali višednevnoj priredbi zajednice moje žene. Kod tih ljudi Isus je bio centar sve pažnje. Pričali su o svojoj vjeri. Sva ta priča o Isusu, koji je toliko propatio za grijehе ovog svijeta me duboko doticala. Kako sam postepeno shvatao o čemu je riječ, polako sam se nehotično približavao Isusu. Kako sam razumijevao zašto se to desilo, iznenada mi je postala jasna sva ta dimenzija njegove ljubavi. Spoznao sam da je on Bogočovjek. Tek tada sam sebe vidio kao grešnika i izgublenu dušu. Sve više sam krišom čitao Bibliju, posebno Jevanđelja. Sve što je Isus govorio, duboko me doticalo. U potpunosti sam se slagao sa onim što se u Bibliji govori o braku muškarca i žene. Privlačila me je ljubav koja je govorila iz Isusovih riječi. Ubijedio me je da ono je ono što je podnio na krstu uradio za mene i za sve ljude ovog svijeta. Tako sam spoznao unutrašnji mir i oslobođenje. Isus je od mene napravio potpuno novog čovjeka.

Ovim putem želim od srca zahvaliti svima onima koji su se za mene molili. Ali prije svega onome koji je te molitve uslišio. Danas mogu reći bilo kom čovjeku: želiš li da imaš vječni život, samo reci da Isusu!

Afrimova priča

KRIMINALAC DOBIJA OPROŠTAJ

Prije početka rata na Kosovu za mene je čitav svijet bio normalan. Ali tamo je tekla krv prije no što je to Zapad mislio!

Usred rata

Srpska milicija je pretraživala kuće- navodno, tražila je oružje. Ali to je bio samo izgovor. Zapravo su tražili ljude koji su se borili protiv njih, kako bi ih ubili ili odveli u zatvor. Pri tom su pljačkali kuće i silovali žene.

Kada sam imao 12 godina, morao sam gledati kaku mi tuku majku i brata. Ja sam prošao samo s šamarom. Moj brat se više branio, ali i dobio više batina. Tražili su oružje i mog oca. Zato što nisu ništa našli zaprijetili su da će mi odvesti brata. „Doći će sutra”, preklinjala je majka.

Začudo, pustili su brata.

Posle tog su otišli. Otac se pojavio za 2 sata. Morali smo da bježimo. Skrivali smo se čitavih nedelju dana.

Na put u Njemačku

Posle bijega od kuće, ja moj brat i otac smo kao izbjeglice otišli u Njemačku. Došli smo u Berlin. Za mene je otpočeo nov i haotičan život. U Njemačkoj su nas selili sa mjesta na mjesto. Žudio sam za svojom domovinom Kosovom. Mjesto boravka u Njemačkoj nam je postao izbjeglički kamp gdje smo ja, otac i brat bili smješteni. Ostatak porodice je ostao na Kosovu. U kampu je bilo ljudi iz čitavog svijeta a mi smo se osjećali kao u zatvoru, odsječeni od ostatka svijeta jer se kamp mogao napuštati samo u određeno vrijeme i sa dozvolom.

Imao sam dosta sukoba sa dječacima u kampu, većinom zbog igračaka i sitnica.

Međusobno se nismo mogli sporazumjevati jer su tu bile izbjeglice iz čitavog svijeta. Šest mjeseci posle našeg dolaska u kamp, došao nam je i ostatak porodice. Od tada nam je išlo mnogo bolje. Ali ja sam imao upornu nostalgiju za našom kućom na Kosovu i za mojim psom. Tamo sam imao psa koga više nikad neću imati. Otac nam je rekao da ostajemo do prestanka rata na Kosovu. Kad je već tako, moramo raditi ono što moramo.

Kad god sam izlazio iz kampa, krao sam. Ispočetka slatkiše, onda odjeću i na kraju bicikla. Ali jedan od njih mi je donio nesreću. Prilikom vožnje pao sam i polomio zube. Već posle pola godine provedenih u kampu, mogao sam razumjevati učenike u školi. Uspijevao sam sastavljati smislene riječi u rečenice.

Potom smo bili preseljeni iz Berlina u Braunšvajg, iz njega u Osnabruk, potom u Keln. U Kelnu su nas opet selili iz mjesta u mjesto i tako praktično nikad kuće. Sve je to trajalo oko 3 godine. U Kelnu sam pošao u srednju školu. Imao sam 16 godina, išao u treći razred i dobro prošao. Osjećao sam se kao Nijemac, istog nivoa kao ostali učenici. Moja profesorica me je voljela. Otkrila je da imam dara za umjetnost. Ona sama je privatno slikala. Tada sam osvojio prvo mjesto na takmičenju iz likovnog.

U četvrtom razredu sam izgubio volju za knjigom. Razlog je bio što je na mjesto moje profesorice došla druga profesorica. To me obeshrabrilo i dovelo do lošeg ponašanja. Grupa 2Pac je bila moja omiljena muzika. Ova gangstersko-rep grupa je loše uticala na mene. Smatrao sam da više ne treba da idem u školu. Za dlaku što nisam pao. Tu mi je pomogla profesorica. Posle završetka škole nisam znao šta da radim.

Sve veći pad

Svi moji drugovi su bili kriminalci, narkomani, lažovi, lopovi. Svi oni su bili bezbožnici i ljudi lošeg vladanja, a ja sam bio jedan od njih. Savjest mi je bila potpuno otupjela. Sve što sam radio, loše sam činio. Nisam mislio na sutra. Mislio sam da treba tako da radim a da ne razmišljam o sutrašnjici.

Na primjer ja i moj drug smo napali jednu prodavnicu elektro opreme. Sve smo dobro isplanirali. Znao sam ženu koja je tamo radila. Posle prepada nisam je više vidio. Raspitivao sam se o njoj i rekli su mi da se oporavlja u bolnici posle šoka koji je doživjela posle napada u prodavnici. Plan je bio vrlo jednostavan: u 15 do 2 napasti prodavnicu maskirani i naoružani. Sve je to trajalo 30 sekundi. Pobjegli smo. Sto metara dalje smo se preobukli i rastali. Prije toga smo dogovorili mjesto ponovnog sastanka. Vraćajući se kući vidio sam policiju. Došavši kući čuo sam oca kako kaže: „šta se sad dogodilo?” Po dogovoru, ja i moj drug smo se opet sastali da bi podijelili novac.

Nedugo posle opet sam učestvovao u pljački. Ali ovog puta nismo imali sreće. Bilo nas je trojica sa planom da izvršimo prepad na prodavnicu polovnih automobila. Kao faktor iznenađenja upotrijebili smo gas maske. Međutim, pri prepadu je jednom od njih spala gas maska. Na sreću on je imao nož pri sebi tako da se prodavac toliko prepao da je odmah dao novac. Međutim, prolaznici koji su tuda prolazili su alarmirali policiju tako da smo brzo pobjegli. Ja sam se sakrio u velikoj robnoj kući. Sljedećeg dana sam čuo da su ona dvojica uhvaćena i pošto su od prije bili kažnjavani, dobili su 2 odnosno 3 godine zatvora.

Jedno vrijeme sam radio sam. Bilo mi je riskantno da sa nekim idem u provale. Radio sam provale i dilovanje sam. Ali jedva da sam imao što para u džepu. Sve sam trošio na zabave, prostitutke i tu i tamo po koju kesicu kokaina i trave. Đavolji krug sve dok se ne dođe u zatvor. Ali srećom to mi se nije dogodilo. Nisam imao dozvolu za rad pa sam se morao sam snalaziti.

Čudno da su me neke djevojke voljele. Mnoge su bile zaljubljene u mene. Ali ja za to nisam mario. Čak su neke od njih pokušale samoubistva. Ali što se mene tiče, moj moto je bio : „neka se one zaljubljuju ali ti ne gubi glavu.” Nisam mogao shvatati takve postupke. Nisam znao šta je ljubav.

Jednom prilikom mi se išlo u disko, ali me nisu pustili da uđem. Zato sam odlučio da se sam snađem. Moglo se popeti dva sprata naviše i posmatrati kroz prozor šta se događa unutra. Uspio sam da se popnem ali sam iznenađa otkrio da je jedan prozor rasklimatan. Kroz roletne sam vidio jedan sto na kome je bila hrpa para i to novčanice po 10, 20, 50 apoena. Otvorio sam prozor i pokupio sve te pare. Odjednom sam bio bogatiji za 1650 eura.

Šta se događa sa Borisom

Pošto nisam imao volje da idem kući, navratio sam kod druga s kojim sam nekada išao u školu. Živio je sa svojim starijim bratom. Htio sam ih pozvati u bordel da bi smo se malo proveli. Kod njega smo napravili nekoliko linija kokaina ali brat moga druga, Boris, nije želio šmrkati. Stvarno čudno da Boris ne želi. Kasnije smo se dogovorili da idemo u bordel ali Boris opet nije htio. Pomislih kako je to sve čudno, sve besplatno, a on odbija. Mora da igra neku svoju igru. On je ipak bio jedan od nas, uvijek je imao po jedan džoint kod sebe a trošio čak više od nas. Pita sam njegovog brata da mi objasni o čemu se radi. Rekao je: „Čita Bibliju i sada je u tom fazonu.” To je bio moj prvi susret sa Biblijom.

Pošto sam bio radoznao, sutra sam opet navratio do njih. Boris je pričao o Bibliji i o Isusu. Objasnio mi je da je postao hrišćanin. Riječ hrišćanin me podsjetila na Srbe koji su u mojim očima bili hrišćani. Mrzio sam hrišćane.

Jednom sam sa jednim Sirijcem u crkvi popljuvao krst. Od oca sam mnogo puta čuo kako kaže: „Nikad neću biti kao hrišćanin.” Ili : „Nosiš frizuru kao hrišćanin.” Svi moji drugovi su bili muslimani. Psovali smo ljude koji su nosili krstove oko vrata. Djevojkama, koje su ponekada bile

u našem društvu, a nosile krstove, govorili smo: „Skloni to. Ne stoji ti.” Hrišćani su za mene bili posljednja đubrad. Mislio sam da je svako ko nije musliman hrišćanin.

Ali sa Borisom je bilo drugačije. Poznao sam ga dobro. Kada mi je rekao da je Biblija starija od Kurana, da je Isus umro iz ljubavi prema ljudima, podstakao je moja interesovanja. Kad mi je rekao da je Isus rekao da će posle njega doći mnogi lažni proroci, palo mi je na pamet da je moj albanski narod prije 500 godina bio katolički i da smo mi islam primili nasilno od Turaka. Istovremeno sam osjetio radost i bijes. Pitao sam svoju majku da li je tačno da je Isus stariji od Korana, na što je ona odgovorila da je istina. Nisam mogao shvatiti da su ga muslimani predstavljali za proroka a da su istovremeno poricali njegovu smrt. Misao da je Isus stvarno umro za sve moje grijeha nije mi davala mira.

Boris je upoznao jednu ženu- Verenu i oženio je. Počeo je voditi razuman život. Njegovi stari drugovi su ga napustili. On više nije bio jedan od njih. Samo je pričao o Isusu, što je nerviralo drugove. Oni su radije pušili džoint nego slušali istinu.

Ja sam bio jedini Borisov drug iz starog okruženja koji ga je i dalje posjećivao. Razgledao sam mu stan i upoređivao ga od ranije. Sjećam se smeća koji mjesecima nije bilo čišćeno: flaše, pikavci, trava, kesice kokaina. Izgledalo je kao predsoblje pakla. Ali sada od kad je Boris postao vjernik, stan mu je izgledao lijepo i prijatno. U Bibliji piše da je Isus pretvarao vodu u vino. To što je Isus uradio sa stanom je bilo nevjerovatno. Tu su prije ulazili i izlazili narkomani i kriminalci. Danas čovjek tu ne smije ni cigaretu da zapali.

Shvatio sam tri čuda. Prvo: neko ko nije imao djevojku nije htio ići za džabe u bordel. Drugo: neko ko je bio prvi kada se radilo o travi, džointu i kokainu to više nije uzimao. Treće: narkomanski stan se pretvorio u mjesto u kom vlada prijatna atmosfera. Tu je živio Boris sa svojom ženom isto onako kako je vjerovao, istinski zaljubljeni jedno u drugo.

Posjećivao sam Borisa i Verenu i pri tome sam uvijek imao pitanja. Želio sam jednostavno saznati šta je to vjera. Lično nisam čitao Bibliju, jer sam mislio da je to grijeh. Biblija je za mene bila neprijatna stvar. Zato sam radije slušao šta Boris i Verena čitaju. Rado sam ih slušao i na taj način izgrađivao svoje mišljenje. Ono što su oni čitali činilo mi se vjerodostojno. Uprkos tome, osjećao sam se podijeljeno. Jedno osjećanje mi je govorilo : „Ti si musliman, otac ti je, ded ti je i prađed ti je to bio. Ne možeš tek tako mijenjati vjeru.” Ali drugi glas mi je govorio: „To je šansa da izbjegneš smrt i ako je tačno ono što piše u Bibliji, onda mi ni moj otac, ded niti prađed neće pomoći kada jednom budem stajao pred Isusom”. Bilo mi je jasno da moram donijeti odluku, ali nisam znao kako.

Odluka

Oko Božića 2003. Boris me je pozvao u svoju crkvu. Tamo su imali nekog gosta koga su pozvali da drži propovjedi o Isusu. Prve večeri sam prisustvovao. Posle završetka obećao sam sebi da moram doći i sutra. Ali opet mi se po glavi motala misao : „Ja sam musliman, šta ja tu tražim”. Te noći jedva da sam mogao oka sklopiti. Mnoge misli su mi dolazile na pamet. Čovjek je pričao o Isusu isto onako kako je i Boris govorio. Druge večeri nisam pošao jer sam se pokolebao. Ali želio sam konačno da dođem do odluke. Nisam mogao ni jesti, ni piti, ni spavati. Gotovo da sam se osjećao podijeljenim. Znao sam da će sve biti uzalud i da ću nastaviti život po starom ako ne pođem treće večeri. Nešto mi je govorilo da mi je smrt zagarantovana u ovom i u sljedećem životu ako nastavim starim putem. Moram razmišljati o onom što je Isus rekao: „*Ja sam put, istina i život, niko ne dolazi Bogu osim kroz mene.*”(Jevanđelje po Jovanu, glava 15, stih 6).

Postalo mi je jasno da je on umro za moje grijeha, da bih ja mogao živjeti. Tako nešto niko od proroka nije rekao, čak ni Muhamed. Mnogo su govorili ali niko osim Isusa nije riješio problem grijeha. To sam dobro prostudirao i mislim da sam u pravu.

Trećeg dana sam otišao na propovijed i odlučio. Bio sam napet jer sam osjećao da će se nešto desiti. Posle propovijedi Boris se obratio Oliveru, propovjedniku i ispričao mu o meni. Kada se sve završilo, ostali smo samo ja, Boris, Verena i Oliver. Razgovarao sam sa Oliverom. Pitao me je zašto odugovlačim sa odlukom. Htio je da se moli za mene zajedno sa mnom, za predaju moga života Isusu. U glavi se mi se motala misao: „Ti si suviše loš, previše grešan. S druge strane nadjačalo je osjećanje : „Sve to može Isus oprostiti.” Pitao sam Olivera : „Da li je Isus stvarno umro, kako za mene, tako i za sve ljude?” Znao sam odgovor ali sam htio da ga čujem još jedanput. Znao sam da moram biti potpuno otvoren za Isusa.

Rekoh sebi : „Sve je počelo sa Borisom i sa njim mora završiti.” Htio sam se sljedećeg dana moliti sa Borisom. Ali nešto mi je govorilo : „Ostavi to ! To nije tako važno. Može čekati do sutra.” Ali to je bio samo izgovor. Nešto je pokušavalo da odloži moju odluku. Neko je vidio da stojim pred vratima odluke. Verena i Boris su se molili čitavo vrijeme. Kada sam vidio da ove tri osobe (Verena, Boris i Oliver) pokušavaju da spasu moj život, moje srce se prosvijetlilo.

Konačno, molili smo se svi zajedno. Rekoh : „Isuse, oprosti mi moje grijeha! Uzmi moj život u svoje ruke i odluči kako treba dalje. Pokaži mi pravi put! Molim te, pomoz mi. Amen!” Oliver me je gledao i reče: „Brate, sada si Božije dijete.” Spao mi je kamen sa srca. Odjednom sam se osjećao slobodnim, nisam se više bojao. Znao sam da je Isus zaista stvaran.

Za šta se isplati živjeti

Danas pitam ljude šta mogu izgubiti ako povjeruju u Isusa. Ali znam da će mnogo izgubiti, svu zavodljivost svojih grijeha. Isto pitanje sam i sam sebi postavljao. Mogao sam izgubiti samo svoje grijeha. Posljedica grijeha je smrt, kako piše u Bibliji. Ako ne želiš da budeš zauvijek izgubljen, samo trebaš oprost svojih grijeha. Jesi li ikad razmišljao kako se možeš osloboditi grijeha koje si u životu učinio? Ne postoji vremenska mašina kojom možeš putovati u prošlost.

Ali Bog je obezbijedio to putovanje. Bog je poslao Isusa Hrista na zemlju, da posjeti naš svijet. On je bio jedini čovjek bez grijeha. Zato je samo on mogao umrijeti radi naših grijeha.

Bog mi je otvorio oči da bih mogao vidjeti za šta se isplati živjeti. Vjera u Isusa Hrista je zamjenila ono što sam doživio i vidio, i sve to ostavila daleko u sjenkama.

Serdarova priča

Svijetlo u tamnoj noći

Čovjek se uobličava u tradiciji svojih predaka i okoline, oformljen u običajima, navikama i razmišljanjima. Budućnost je za njega skrivena. Zatvorenih očiju korača u neizvjesnost.

Jedan ateist (bezbožnik) je rekao : „Čovjek se rađa, živi i umire a potom ne postoji ništa.” Jednog dana je sin ovog ateiste poginuo u saobraćajnoj nesreći. Na sahrani je otac gorko plakao. Jedan njegov prijatelj ga upita: „Zašto žališ za njim? Zar nisi sam rekao da se čovjek sam rađa, živi i umire?” Suznim očima ovaj ateist mu odgovori : „Tako sam i ja mislio. Ni sam ne znam zašto sam tako tužan.”

Dragi prijatelju, ono što slijedi je priča moga života, napisana za slavu istinskog i uzvišenog Tvorca, koji voli mene a i svakog čovjeka bez razlike.

Uznemirujuća pitanja

Rođen sam 1968. godine kao prvi sin i kao drugo dijete od četvoro djece u Elazigu u Istočnoj Anadoliji (Turska). Moja majka je bila domaćica a otac službenik. Naše djetinstvo nije bilo bezbrižno. Već sa 14 godina morao sam raditi po gradilištima i nositi na leđima vreće od 50 kilograma cementa na peti sprat zgrada. Moja familija je bila religiozna i u tom kraju smatrana za islamski uglednu i plemenitog roda. Tako smo živjeli pod strogim religijskim zakonima radi očuvanja porodične časti. Kao dječak sam čuo malo šta nezavisno od moje vjere i porodice. Kada sam odrastao shvatao sam protivrječnosti svijeta. Sa odraslima sam ponekad vodio diskusije. Rečeno mi je da Alah ima jednu posebnu knjigu u kojoj je ispisana čitava moja sudbina. Nisam mogao shvatiti : „Kako me Alah već prepoznaje kao krivca?“ Govorili su mi : „Povinuji mu se! Alahu se ne mogu postavljati pitanja.“ Želio sam mu se povinovati, ali onda, zašto moram ići u pakao i tamo dobiti kaznu koju nisam zaslužio. Glumac koji u predstavi igra negativca ne može odbiti takvu ulogu iako je on dobar čovjek.

Za vrijeme vojske sam bio pola ateist a pola vjernik. Ponekad me je posjećivao jedan moj rođak, za kog su govorili da je prodro u Alahove tajne, smatrali su ga nekom vrstom sveca. Elem, često nam je dolazio kući, čitao stihove iz Kurana, uzimao šnjur i iz toga gledao budućnost. Po onome što je on govorio i ja bih mogao postati svetac ako bih se malo potrudio. Ja i moja mnogobrojna pitanja! Nisam ih mogao ostaviti kao kakvu prljavu košulju. Molio sam se Alahu i svim svetima ali pri svakoj molitvi spopadao me strah i užas. Zbog toga sam često morao bježati sa mjesta na kom sam se molio.

Onaj kome sam se divio je bio Ali, veliki ratnik islama, zvan „Alahov lav.“ Kada on mačem zamahne, pada na hiljade glava. To u mojim očima nije izgledalo loše. Mislio sam da je potpuno ispravno boriti se protiv jevreja i hrišćana.

Posle odsluženja vojske, radio sam na dosta gradilišta gdje sam postao i poslovođa. Živio sam život po mom poimanju. Da bih proširio svoje duhovne horizonte, kupio sam dosta knjiga, od klasične do naučne literature. Otkrio sam da su najveći umovi na sve stvari gledali teorijski: „Svaki ugao posmatranja je moguć.“ Naravno, nisam odstupao od srži svoje vjere. Bilo mi je jasno da postoji Tvorac svega. Ali sam imao mutnu sliku o onom što je moja porodica zvala Alah.

Usamljen u podijeljenosti

Preselio sam se u Istanbul. Tamo sam se oženio i dobio ćerku. Moja žena je bila inteligentna ali potpuni ateist. O vjeri nikada nismo raspravljali. Druge teme su nam se činile mnogo važnije.

Uskoro je došlo do problema u braku. Bio sam strog prema ženi. Imali smo loše odnose. Doduše, ja sam je volio, ali nisam se mogao kontrolisati u nekim situacijama, pa sam se pretvarao u svađalačkog monstruma. Pokušavao sam se popraviti, ali uzalud. Moja agresija je išla dotle da sam sebe vidio kao pomenutog Alija koji je bio spreman da objavi rat čitavom svijetu. Usljed nekih događaja ja i moja familija smo bili prisiljeni otići u inostranstvo. Otišli smo u Njemačku gdje smo zatražili azil. Jedan mali sobičak u prihvatnom kampu je bio naš dom. Ova nova sredina je za nas bila užasna. Bili smo bespomoćni u stranoj zemlji, sa tuđom vjerom. Nismo bili dobrodošli. Najčešće postavljano pitanje je bilo: „Zašto ste ovdje?“

Imali smo dosta rođaka, koji su davno došli u Njemačku iz svojih sela, ali su se ponašali uobraženo. Bio sam veoma razočaran.

Posle tri godine u Njemačkoj loši odnosi između mene i moje žene su kulminirali. Sve je vodilo do razvoda. Svakog dana sam se molio Alahu i svetima za pomoć. „Strpljenje” govorio sam sebi, „danas ili sutra doživjećemo neko iznaneđenje i sve će biti u redu”. Nažalost, ništa se nije mijenjalo. Nisam imao radnu dozvolu pa sam iz dosade pušio kao lud. Čak više nisam mislio ni na Alaha. Moje nasilje prema mženi se nastavilo. Jadnica je pomišljala da uzme advokata za razvod. Ali je bila toliko strpljiva prema meni da mi je opet iznova davala još jednu šansu. Možda bi se i razvela od mene da nije bilo naše prelijepe ćerke. Molio sam se Alahu, ali odgovora nije bilo.

Pomišljao sam i na samoubistvo. Ali šta će biti sa mojom ćerkom? Mučio me mrak u meni koji me nije napuštao. Problemi su rasli dok nisu dobili monstruožnu veličinu. Bio sam potpuno slomljen pod teretom problema.

Takođe sam i sa komšijama došao u sukob. Dosta puta sam ih ogavno psovao. Zbog svega ovog išao sam u opštinu da mi daju neki stan samo da idem odatle. Ali nadležni su me uvijek odbijali.

Isus dolazi kad si u bijedi

Jednom kad sam nervozan kao obično došao kući, žena mi pokaza brošuru neke evanđeoske crkve. Neko ih je dijelio po našoj zgradi. Radilo se o ženi u hrišćanstvu. I ne čitajući bacih to u smeće. Šta da radim sa vjerom koja po muslimanskom vjerovanju prošlost? Već smo imali vjeru. Nisam bio zadovoljan ni svojom vjerom a kamoli još sa nekom tuđom.

Sjutradan je na TV-u prikazivan film o životu Isusa Hrista. To je bila prilika da nešto više saznam o Jevanđelju i hrišćanskoj vjeri. Prilično pažljivo sam ga odgledao. Bilo je prikazano raspeće Isusa na krstu. U jednom trenutku sam osjetio bijes. Taj čovjek počinio nikakav grijeh! Ubili su onog koji je liječio bolesne, vraćao vid slijepcima, i oživljavao mrtve. Bilo mi je nevjerovatno da je Isus na izrugivanje ljudi izgovorio: „Bože, oprosti im jer ne znaju šta rade”, a potom umro. Plakao sam. Potom su Isusa sahranili. Posle tri dana je vaskrsao iz groba. Po njegovom vaskrsenju, u filmu, osjetio sam neraspoloženje. I kada ovakav kraj ne bi bio moguć, film uopšteno gledajući nije bio loš. Uprkos utisku i dalje sam se držao starog razmišljanja: zadnji prorok koji je došao na ovaj svijet sa poslednjom vjerom bio je Muhamed .

Dani su prolazili a ja sam imao užasni unutrašnji osjećaj.

Jer ovako govori Gospod, Vječni: Evo ja ću sam o svojim ovcima se starati, i ja ću ih prebrojiti. Kao što pastir pregleda stado svoje kad je kod ovaca svojih raspršanih, tako ću ja prebrojiti ovce svoje, i pokupiću ih iz svih mjesta kuda se raspršaše, u dan oblaka i mraka.

(Jezekilj, glava 34, stihovi 11-12)

„Dosta je”, rekoh sebi dok sam išao ulicom. „Dovde i ni koraka više. Zar je to sudbina koju mi je Alah namjenio? Na svijetu ima na hiljade vjera, stotine nacija i svaka ima svoje bogove. A šta je sa istinom?” Skupio sam hrabrost i pogledao u nebo i pomislih : „Ako postoji Stvoritelj moram ga pitati.”

Preklinjao sam : „Veliki Stvoritelju, moji roditelji kažu da postoji samo jedan Bog. Hrišćani isto to govore. Ko si ti? Hoćeš li mi pomoći? O stvarni Bože, dođi i spasi me.”

Nedugo posle opet sam upao u neke probleme. Jednog jutra sam sanjao. To nije bio normalni san. Tamni oblaci su se skupili dok je bilo zastrašujuće mračno. Iznenada se pojavila

svjetlost. Ova svjetlost je imala oblik nekog čovjeka. Njegovo lice nisam mogao razaznati jer je svijetlilo. Bio sam kao začaran. Glas koji je zvučao kao huk vode reče mi : „Ja sam Isus, razumiješ li me!”

Probudih se. Šta to može biti? Drmusajući svoju ženu rekoh joj: „Vidio sam Isusa.” Ona je samo promrmljala : „Trebalo bi da ga voliš” i opet zaspala. Bio sam zbunjen. Kako nekoga voljeti ako ga i ne znaš? „To je bio samo san”, govorio sam sam sebi. Ali pitanje je ostalo: Je li ovaj Isus stvarnost? Ovaj doživljaj me pratio u stopu, nisam imao više mira. Nešto novo mi se približava. Znao sam samo da se nije radilo o sopstvenim mislima. Ova promjena u mom srcu je bila prijatna, neopisiva i jaka.

Isus je rekao:

Dođite k meni vi svi koji se trudite i koji ste opterećeni, i ja ću vam odmor dati.
(Jevanđelje po Mateju, glava 11, stih 28)

Bog interveniše

Nekoliko dana kasnije dođoh jedne večeri kući. Supruga mi reče da je jedna žena dolazila u vezi dodjele novog stana. Kako moja supruga nju nije dobro razumjela, odbila ju je. Kada sam to čuo, srce mi je zaigralo od radosti. Očigledno da je neko htio da nam pomogne. „To je Isus uradio!” pomislih. Nešto više o Isusu nisam znao. Samo toliko: ako ga prizoveš u pomoć, odazvaće se.

Odjurio sam do uprave i zamolih za ključeve od stana, o kome mi je moja žena rekla. Rekli su mi : „Tvoja žena je odbila ponudu.” Smijao sam se: „Molim Vas dajte mi ključeve.” Službenici su se nasmijali i dali su mi ključeve.

Otišao sam sa ženom i ćerkom do tog stana. Kada smo stigli pred vrata novog stana, oduševljenju nije bilo kraja. Kupatilo, kuhinja, soba- i sve to je bilo za nas. S obzirom na prethodni stan od 15 kvadrata sa zajedničkim kupatilom i kuhinjom, novim stanom smo bili oduševljeni.

Posle selidbe sam otišao kod jednog psihijatra s kojim sam mogao pričati na maternjem jeziku. Umjesto da me smiruje, on me svojim savjetima samo uznemiravao. Jednom sam ga pitao za Isusa. Pokušao je da mi objasni da čovjek spoznaje svijet na osnovu snage razuma.

Nedugo posle sam opet imao san. Zajedno sa mojim psihijatrom dođoh pred jednu pobješnjelu rijeku. Moj doktor za dušu mi reče : „Ne boj se. Prebacit ću te na drugu stranu. Hajdemo, i plivaj sa mnom.” Krajnjim naporom smo plivali po bijesnoj bujici, da bi se prebacili na drugu obalu rijeke. Bijasmo tačno na polovini rijeke, kad se iznenada moj doktor baci na mene da me udavi. U tom trenutku sam se užasnut probudio.

Ispričao sam doktoru svoj san da bi mi objasnio njegov stav s obzirom na njegovu tvrdnju o snazi razuma. Ali ostao mi je dužan odgovor.

Isus mu reče: Ja sam put i istina i život. Niko neće doći k Ocu do kroza me.
(Jevanđelje po Jovanu, glava 14, stih 6)

Isusovi vjesnici

U našem novom komšiluku sam upoznao jednu familiju iz Jugoslavije. Ljudi doduše jedva da su znali turski ali se razvilo lijepo prijateljstvo. Ovaj bračni par mi je ispričao svoju životnu priču.

Čovjek reče da je njegov otac bio hodža na Kosovu, ali je kasnije svoj život povjerio Isusu. Htio sam saznati više. Dok je to pričao, rekoš mu da mi se u snu javio Isus.

Nekoliko dana kasnije, dok su mi osjećaji bili potpuno haotični, reče mi žena da me želi vidjeti jedan Turčin, koji je uzvjerovao u Isusa i skoro se doselio u naš komšiluk. Uskoro je došlo do susreta koji sam očekivao sa nestrpljenjem. Čovjek ispriča da je uzvjerovao u Isusa prije 20 godina. Imao sam hiljade pitanja. Razgovor nam je olakšavalo to što smo pričali turski. Ali ja sam bio podijeljen. Šta se može dogoditi ako povjerujem u Isusa jer sam ja musliman? Nisam se mogao navići na misao da postanem hrišćanin. Ali Isus je stajao preda mnom izvan svih mojih religioznih predstava. Konačno, moj prijatelj mi dade Novi zavjet (Injil). Pročitao sam ga naskap. Nije bio kao Kuran, to je nešto sasvim drugo. Isus je objavio da je on put izbavljenja od grijehova. Uzrok njegovog raspeća je ležao u njegovoj ljubavi prema meni.

Ja sam bio grešnik. A Bog mrzi grijeh. Bog Isus je kaznu mojih grijeha preuzeo na sebe. On je umro za mene. Pošto ja nisam sposoban da platim pred Bogom, platio je Isus svojim životom. Time sam sada mogao imati novi odnos s Bogom. Čak je i za mene osigurao mjesto na nebu. Bog je sve to učinio iz svoje neizmjerne ljubavi .

Ja nisam znao ništa od tog jer potičem iz muslimanske porodice. Po islamu svi idu u pakao kao kazna za grijeh. A onda u raj ako to Alah odluči. Naravno da sam i dalje čitao Kuran. Neke sure sam mogao recitovati napamet. Ali nikad nisam čuo riječi kao Isusove: -

*Ako te ko udari po obrazu, okreni mu i drugi
Ali ljubite neprijatelje svoje i činite dobro
(Jevanđelje po Luki, glava 6, stihovi 29 i 35)*

Jedne noći sam opet usnio san. Opet se pojavila svijetlost i čuh: „Zašto mi ne predaješ svoje grijeh?“ U tom trenutku se probudih i zamolih Isusa za oprostaj, da mi skine teret mojih grijeha. Sljedećeg dana sam opet sanjao san u kom mi bješe rečeno da trebam služiti Isusa. Pronašao sam istinskog Boga koji je bio tako milostiv da se sažalio na ljude.

Jedne večeri nakon što sam legao ćerku u krevet, sjedoh na krevet i pomolih se u ime Isusa. Odjednom se pojavi neka svjetlost na prozoru. Bio sam obasjan. Drhtao sam, ali nisam se bojao. Rekoš Isusu: „Bože moj, predajem svoj život u Tvoje ruke.“

Novi život

Potom mi Isus u snu dade jednu adresu. Tamo sam pronašao jednu veliku hrišćansku zajednicu. Zajedno smo slavili našeg Boga. Moja žena i ja smo se krstili kako piše u Novom zavjetu: u ime Oca, Sina i Svetog Duha. Od tada su se naši životi radikalno promjenili.

Sijali smo od sreće. Više nisam bio nervozan, pa čak sam prestao psovati. Bog je od nas napravio nove ljude. Od sreće i radosti želio sam o tome obavijestiti svoje roditelje, braću i sestre. Mislio sam da se takve vijesti moraju što brže saznati. Međutim, oni su pomislili da sam poludio. Isto tako sam o tome pričao mom ujaku koji je svake godine boravio u Njemačkoj, ali me on na to ispsovao a i priprijetio mi. Sami moji rođaci koji su živjeli u Njemačkoj su prekinuli sve veze sa mnom. Mnogima u gradu sam na mom jeziku pričao o Isusu. Ponekada sam od njih znao i otrpjeti. Ali nisam bio sam, jer u svakoj nevolji mi je Isus Hrist govorio: „Ne boj se, spasio sam te, ti si moj.“

Sada tebi moj dragi prijatelju. U Bibliji, Bog, Gospod kaže:

Svjedočim vam danas nebom i zemljom, da sam stavio pred vas život i smrt, blagoslov i prokletstvo. Izaberi da život živiš, ti i potomstvo tvoje.
(Peta knjiga Mojsijeva, glava 30, stih 19)

Isus Hrist je rekao:

Ja dođoh da imaju ovce život i izobilje.
(Jevanđelje po Jovanu, glava 10, stih 10)

Bog je spasio na brodu proroka Noja i njegovu familiju. Sad Bog poziva sve ljude ka spasenju kroz Isusa Hrista, koji je na krstu mučen a trećeg dana vaskrsao, onako kako je kazano u svetim spisima. Želiš li ti biti spašen?

Jedan turista je u gumenom čamcu veslao po moru. Iznenada je primjetio da čamac ima rupu. Čovjek se smrtno prepade. Bilo je nemoguće plivati natrag. Ali desilo se čudo. Iznenada se pojavio jedan brod. Kapetan broda mu je bacio pojas za spasavanje. Hoće li čovjek iskoristiti šansu?

Svijet je more. Ljudima prijeti davljenje u sopstvenim grijesima, sa njihovim tradicijama, navikama, običajima i svim onim što su naslijedili od predaka. Taj brod spasa je Isus Hrist. On je zbog nas došao. Isus Hrist kaže:

Ja sam svjetlost svijeta. Ko za mnom ide, neće hodati po tami, nego će imati svjetlost života.
(Jevanđelje po Jovanu, glava 8, stih 12)

Ako želiš da ti Isus Hrist pomogne, moli se ovako: *Gospode Isuse Hriste, želim te upoznati. Stoga sam otvorio svoje srce. Dolazim tebi, onakav kakav sam. Ti si za mene, za moje grijehe umro. Jer si ti smrt pobedio, zato možeš i mene iz grešnog i smrtnog stanja izbaviti. Oprosti mi moje grijehe! Želim postati tvoj sljedbenik. Vodi me ti! Amen.*

Zašto bezuslovno Isus?

Sigurno da si već iz Kurana čuo o Isusu (Isa). Na sljedećim stranama smo htijeli malo više govoriti o njemu. Zašto hrišćani (oni koji stvarno žive s Bogom) toliko pričaju o njemu? Kako je moguće da Isus može tako radikalno promijeniti živote nekih muslimana? Moguće je da će te sljedeće strane ove knjige iznenaditi.

Da bi smo odgovorili na ova pitanja, bićemo potpuno principijelni.

Pozivamo te da razmišliš o tvom životu i vjeri.

Životna pitanja: odakle, čemu i kuda?

Postoji li smisao života? Kome sam stvarno važan? Jesam li stvoren za nešto posebno? Bio sam samo tinejdžer kada sam prvi put razmišljao o tome. Osjećao sam se prazno. Bilo je zadovoljstva u mom životu ali ne za dugo. Međutim sva ta zadovoljstva me nisu mogla ispuniti. Shvataš li? Tražiš zadovoljstva ali opet iznova i nikad kraja. I kada su ti momenti tu, opet znaš da su prolazna.

Sa hrišćanstvom sam odrastao a čitao sam i Tevrat (pet knjiga Mojsijevih) i Injil (jevandjelje). Ove knjige su u Bibliji cjelina. Dugo nisam mogao shvatiti vezu onoga što sam čitao i što sam doživljavao. U potrazi smisla moga života čitao sam knjigu Proroka (dio Biblije Starog Zavjeta). Tu je opisan Solomon, sin kralja Davida, kako razmišlja o smislu svog života. Solomon je bio bogat i mudar, imao dosta žena i vladao je velikim kraljevstvom. Uprkos svemu, njegovo srce je bilo nesrećno.

I ja stadoh razmišljati o svim djelima ruku svojih i o trudu koji uložih da ih izvedem, i gle, sve je to taština i trčanje za vjetrom, i nikakve koristi nema od onoga što se pod suncem radi.

(Propovjednik, glava 2, stih 11)

Solomonove misli su me oduševile. One su me pogodile tačno u srce. Ovdje je napisano tačno ono što sam osjećao, ali sam nisam mogao opisati. Tražiti ispunjenje u ovom svijetu je kao trčati za vjetrom. Vjetar je izgubljen prije no što se može uhvatiti. Solomon dalje piše:

Jedina radost koju čovjek može imati, to je da se najede i napije, i da mu duša uživa u zadovoljstvu usred rada njegova, ali sam ja vidio da je i to od Božje ruke.

(Propovjednik, glava 2, stih 24)

Solomon me svojim riječima naveo na pravi trag. Samo Bog može donijeti ispunjenje. Dakle, svakodnevne poslove čiji su plodovi jelo, piće, društvo treba primiti kao poklon Božijih blagoslova. Poslije ovog m je sve ostalo bilo jasnije.

Ispunjenje, smisao i vrijednost moga života nije samo od sebe, već se dobija zajedno s Bogom. To što mi je kao ljudsko dostojanstvo pozajmljeno, ne mogu niti zaraditi, niti duže zadržati. To daje Bog.

Tanka razlika

Sve oko nas dolazi od Boga i to nije tajna. Ta činjenica postoji već od stvaranja. U početku Tevrata možeš pročitati kako je Bog stvorio svijet, a time i čovjeka. Tu je napisano:

Zatim Bog reče: Da načinimo čovjeka po obličju i po prilici našoj...

(Prva knjiga Mojsijeva, glava 1, stih 26)

Bog nas je stvorio po svojoj slici. Kako to shvatiti? To znači da je Bog stvorio čovjeka na osnovu svog bića i obličja. On je takoreći ugradio otisak svojih karakteristika, sopstvenog bića u čovjeka. Tako je čovjek dobio svoj indetitet. On je od Boga i za Boga stvoren. Njegov život se ogleda u

Bogu i on je u posebnoj vezi s Bogom. On je jedino stvorenje na zemlji koje je stvoreno po Božjem obličju, što se sigurno ne odnosi na životinje. Dostojanstvo i čast čovjeka leži u Bogu.

Kada na to pomislim, razumijem moj prethodni nemir. Osjećao sam se prazno- besmislena svakodnevnica- jer sam rijetko mislio na Boga. Nisam vidio svoj život kao njegov poklon, pa se tako nisam ni ponašao. Pokušavao sam biti kovač sopstvene sreće na više načina.

Uostalom, zabrana prolivanja ljudske krvi, koju je Bog obznanio u prvoj knjizi Mojsijevoj, glava 9, stih 6 je zasnovana na tome da je čovjek stvoren po Božjem obličju. Takođe dostojanstvo i čast tvojih bližnjih dolazi od Boga. Bog ne želi da druge vrijeđaš, da im se rugaš, jer su i tvoj otac, brat, sestra, tvoj učitelj i komšija stvoreni po Božjem obličju. Ova jedinstvena veza, u kojoj si ti s Bogom, treba takođe da određuje tvoju vezu sa bližnjima.

Šta je pošlo na loše?

Kada sam okončao svoju potragu za smislom i ciljem života, nisu svi problemi bili riješeni. Tek tada sam shvatio šta me je čitavo vrijeme sprečavalo da upoznam Boga kao centar svog bića, zašto mi je padalo teško da za sve Bogu zahvaljujem, položim svoje nevolje pred njim, odustanem od svojih loših navika i vodim bogobojažljiv život. Ta velika prepreka je bio moj grijeh. Grijeh znači odstupanje od Božijeg zakona, koji nam je On dao. Solomon piše o tom problemu:

Samo evo što sam ipak našao: Da je Bog stvorio ljude ispravne, ali oni mnoge puteve traže.
(Propovjednik, glava 7, stih 29)

Naše činjenično stanje nije saglasno sa onim što bi trebalo biti. Solomon kao da hoće da kaže da je nešto pošlo na krivo. Čovjek nije više ono što je Bog prvobitno želio. Laži, zavist, brakolomstvo, krađa i ubistva nisu osobine koje je Bog namjenio čovjeku u početku. O tome se više puta govori u Postanju:

I Bog stvori čovjeka po obličju svome, po obličju Božjemu stvori ga, stvori čovjeka i ženu. I blagoslovi ih i reče im Bog: Rađajte se i množite se i napunite zemlju, i vladajte njom, i imajte vlast nad ribama morskim i nad pticama nebeskim, i nad svim životinjama koje se po zemlji miču.
(Prva knjiga Mojsijeva, glava 1, stih 27, 28)

Bog je želio da čovjek preuzme odgovornost stvaranja. Trebao je živjeti u harmoniji s Bogom i ljudima u sljedećim generacijama. Ali došlo je do katastrofe. Odmah po stvaranju čitamo o padu u grijeh koji od čovjeka napravio proračunato i nakaradno biće. Bog je dozvolio da se može jesti sa svakog drveta u raju osim sa drveta spoznanja dobra i zla. To je tada bila prva i jedina Božija zapovjest koju je dao. Bog je unaprijed nedvosmisleno kazao da se može umrijeti ako se prekrši zapovjest. I kako je čovjek postupio sa Božjom zapovjedi? Hoće li umrijeti po spoznanju dobra i zla, kako je Bog rekao?

Zašto jednostavno moramo umrijeti ?

Čitavu priču o padu u grijeh možemo pročitati u prvoj knjizi Mojsijevoj, glava 3. Evo kratkog izvoda:

Zmija bijaše najlukavija od svih životinja koje stvori Gospod, Bog. I ona reče ženi: Je li baš kazao Bog: Nećete jesti sa svakoga drveta u vrtu? Žena odgovori zmiji: Mi jedemo plod sa svih drveta u vrtu, samo za plod sa drveta usred vrta kazao je Bog: Ne jedite ga i ne dirajte u nj, da ne umrete.

Tada zmija reče ženi: Nećete vi umrijeti nego Bog zna da će vam se u onaj dan u koji okusite s njega otvoriti oči, pa ćete postati kao bogovi, poznajući dobro i zlo.

Žena vidje da je plod na drvetu dobar za jelo i lijep na pogled, i da je dragocen za otvaranje razuma, i ona ubra plod s njega i okusi, pa dade mužu svome, koji je kod nje bio, te i on okusi.

(Prva knjiga Mojsijeva, glava 3, stih 1, 6)

Zmija se usudila da dovede u pitanje Božije riječi. „Je li baš kazao Bog : Nećete jesti sa svakog drveta u vrtu?” navaljivala je zmija. Reptil je zastupao mišljenje da je to što Bog zahtijeva nepodnošljivo. Eva se pokušala uzdržati, ali nije primijetila koliko se približila zmiji. Bog je naime samo zabranio jesti, ali ne i dirati plod. Konačno, zmija je Boga okrivila kao lažova. „Nećete vi umrijeti” uvjeralo je životinja. Eva je bila pred odlukom: Kome vjerovati? Bogu, Tvorcu neba i zemlje, ili zmiji, stvoru? Eva je dopustila da je zavede. Dolazi do prvog grijeha. I tako se to uvijek desi.

Jednostavno, mi znamo Božje zapovjesti. Ali isprobavamo sebe u iskušenju. Pridemo malo bliže ali pri tom je potreban još jedan mali korak dok se ne upecamo. Gledamo, čeznemo i griješimo. Eva se povelala za iskušenjem.

Zmija joj je obećala da će doći do istog nivoa kao Bog. Dok je Eva došla do tog nivoa, upala je u zamku. Njena oholost ju je odvela u pad. Njena pažnja je bila upravljena na zanosnu ponudu, a ne na Boga.

Eva je posumnjala u Božju prisutnost, ali ko tako ne radi? Upkos tome, radila je i mislila bezbožnički. Potcijenila je Božju obzirnost prema njoj i pobunila se protiv Božjih uputstava. Eva je jela i ponudila svom čovjeku izuzetno voće. Pri tom je on zgriješio isto onoliko koliko i ona. Grijeh je oboje odveo u pad. Na njih i na njihove potomke je pala sramota.

Bijeg od Boga

Možemo li ikada shvatiti kako je tada Bog bio razočaran? Kako bi trebalo sada dalje ići? Kako ti reaguješ kada ne ispuniš nečija očekivanja? Kada duboko u sebi znaš da nisi ono što bi trebao da budeš? Kada slutiš da si ti problem i odgovoran za razaranje harmonične veze? Kako se ponašaš kada si pričinio ružne stvari nekim osobama? Šta je radio prvi čovjek?

Adam i Eva su prekršili jasne zapovjedi. Jeli su voće koje nisu smjeli. Čak dok su jeli, osjetili su da je u tom momentu njihov odnos s Bogom bio razoren.

Njima se tad otvoriše oči, i oni poznaše da su goli, te spletoše lišća smokova i načiniše sebi pojase.

*Tad čuše glas Gospoda, Boga, koji pred večer izađe po vrtu
i čovjek i žena njegova sakriše se od lica Gospoda, u drveće u vrtu.*

(Prva knjiga Mojsijeva, glava 3 , stih 7, 9)

Adam i Eva su se stidjeli jedno pred drugim. Prije svoje neposlušnosti nisu primjećivali svoju golotinju. U prvoj knjizi Mojsijevoj, glava 2, stih 25 kaže se još da su oboje bili goli i da se nisu sramili. Stid je došao posle grijeha. Stid je takođe i to što su se sakrili. Najviše bi voljeli kada bi u zemlju propali: „Ovuda da bi smo se od Boga sakrili”. Iza krajnje golotinje koje su sakrili

lišćem smokve, leži mnogo gora golotinja. Adam i Eva su morali spoznati (pošto su jeli sa drveta spoznaje dobra i zla), kako su bili goli bez prisustva Boga.

Prvobitna harmonija rajskog života je prošla. Čovjek je htio biti Bog, te je sam spoznao svu svoju nesavršenost. Želio je doseći dostojanstvo ali je tim izgubio prvobitno dostojanstvo koje je imao od Boga. To da su se Adam i Eva pred Bogom skrivali među drvećem, znači da nisu bili u blizini Boga. Gubitak ove blizine je cijena za grešnu neposlušnost. Čovjek osjeća da je to što radi u protivrječnosti spram Boga.

Šta da radimo sa Adamom?

Pronašao sam sebe u ponašanju naših predaka. Kad god se pobunim protiv zapovjesti, osjetim grižnju savjesti. Znam da sam kriv i stidim se. Kao Adam i Eva, znam da ne odgovaram prvobitnoj slici. Kao slika Boga ne bih trebao lagati, zavidjeti drugima ili ih ogovarati. I tako se udaljujem od Boga, jer griješim. Jer duboko u meni znam da Bog ne trpi grijeh.

Adam i Eva su drhtali u vrtu, jer su se plašili. Zadivljujuće je tada kao i sada: Bog traži čovjeka koji od njega bježi:

Ali Gospod, Bog, zazva čovjeka i reče mu: Gdje si ti? Čovjek odgovori: Čuo sam glas tvoj u vrtu, i uplaših se jer sam go, pa se sakrih.

(Prva knjiga Mojsijeva, glava 3, stih 9,10)

To što Bog traži čovjeka ne znači da nije svjestan gdje je on. Naravno, zna on to. I zna on također šta je čovjek uradio. S jedne strane, Božiji glas nam pokazuje da Bog čovjeka nije zaboravio, iako je ovaj zgriješio. S druge strane, Božije pitanje: „Gdje si ti?” znači da Bog želi iskrenost od Adama. Bog traži grešnika i želi ga spasiti.

Veliki pad čovjeka

Božja osobenost je da radi ono što obeća i to važi za upozorenje koje je izrekao.

U Tevratu ćeš naći retorično pitanje:

Nije Bog čovjek, pa da bi slagao, niti sin čovječji, da bi se pokajao. Što on reče, neće li učiniti, što obeća, neće li izvršiti?

(Četvrta knjiga Mojsijeva, glava 23, stih 19)

Bog ostaje vjeran sebi. On ne mijenja svoju volju. Adamov grijeh ima posljedicu upravo kako je Bog upozorio:

Gospod, Bog, reče: Eto čovjek posta jedan od nas s poznanja dobra i zla. Ali sad da ne pruži ruke svoje i ubere s drveta života i okusi pa da do vijeka živi. I Gospod, Bog, istjera ga iz vrta Edemskoga da radi zemlju od koje je uzet. Tako on istjera Adama, i na istočni ulaz u vrt Edemski i postavi heruvime koji vitlaju plamenim mačevima da brane put ka drvetu života.

(Prva knjiga Mojsijeva, glava 3, stih 22, 24)

Težinu pada vidimo iz sljedećih tačaka:

1. Čovjek gubi odnos s Bogom- Izgon iz raja

Bog ne trpi grijeh, to zna svako ko ima savjest. Grijeh je uperen protiv samog Boga, jer srž grijeha su oholost i nepovjerenje prema Stvoritelju. Grijeh je kao kakav zid između Boga i čovjeka. Raj i ispunjenje našeg života su za nas izgubljena stvar. Jednostavno, trebalo bi da se čitav život vrti oko Boga: škola, posao, međusobni ljudski odnosi, jelo, piće, sve. Posle pada u grijeh, čovjek žudi za onim što je izgubio. Prije svega njegov vječni život po zamisli Boga.

2. Čovjek mora naporno raditi a pri tom ide u susret smrti

Čovjek mora u znoju lica svog raditi, kaže se u prvoj knjizi Mojsijevoj, glava 3, stih 19. Rad, kao Božiji dar, koji bi trebao pricinjavati radost, postaje prokletstvo.

Čovjek dirinči, iako je sve prolazno. Muči se, da bi na kraju umro. Smrt nas podsjeća na grijeh prvog čovjeka a time na našu sopstvenu izgubljenost.

„Čim to jedeš, možeš umrijeti” kaže se. Od Adama umiremo. Svo njegovo potomstvo je rođeno van raja.

Već je Mojsije razmišljao o značenju smrti i Gospoda molio:

*Nauči nas brojati dane naše
da bismo srce mudro stekli
(Psalm 90, stih 12)*

Koračamo nezaustavljivo ka smrti. Pješčani sat našeg života otiče. Moramo se zapitati šta dolazi posle smrti, te stoga do čega nam je stalo u životu.

3. Ljudi se međusobno optužuju

A Gospod, Bog, reče: Ko ti kaza da si go? Da nisi jeo sa onog drveta, s kog sam ti zabranio da jedeš? Čovjek odgovori: Žena koju si pored mene postavio dade mi s drveta, te jedoh.

(Prva knjiga Mojsijeva, glava 3, stih 11, 12)

Poznaješ li ljude koji mogu priznati: Ja sam kriv, to je bila moja krivica? Malo je takvih koji će tako reći. Ponašamo se slično kao Adam i Eva. Svaljujemo svoju krivicu na drugoga, ne govorimo o njoj i umanjujemo je. Sram nas bilo. Naš najveći strah se sastoji u tome da slučajno nećemo naći izgovor i time izgubiti obraz, stajati pred nekim ko nas gleda kao kroz staklo i vidi svaki skriveni i mračni kutak našeg srca, otkriva i razotkriva svaki naš motiv.

Užasne posljedice grijeha

U Tevratu se odmah posle pada u grijeh govori o Kainu i Avelju, sinovima Adama i Eve. O njima možeš čitati u prvoj knjizi Mojsijevoj, glava 4. Ova priča govori o tome na šta je grešnik sposoban. Avelj postaje stočar, a Kain ratar.

Obojica su prinosili žrtve svojih prihoda. Ali Gospod je cijenio samo Aveljove žrtve. Kain se ljutio i bio zavidan na svog brata. Kainova zavist se iz dubokog nezadovoljstva pretvara u slijepu mržnju. Ubija svog brata, Avelja. Još prije ovog nedjela Bog ga je pitao Kajina:

Gospod reče Kajinu: Što se središ i zašto ti je lice namršteno? Ako dobro činiš ispravićeš lice svoje, ali ako zlo činiš, to grijeh sa tvog praga vrijeba i žudnja je njegova na tebe okrenuta, ali ti trebaš da ga savladaš.

(Prva knjiga Mojsijeva, glava 3, stih 6, 7)

Kajin se nije obazirao na Božija upozorenja. Pri tom je zadnja Božija rečenica odlučujuća: „ali ti treba da ga savladaš.” Ali realnost je da grijeh savlađuje nas a ne mi njega. Izgleda da nam je zadovoljstvo činiti grijeh ali i ne da ga kontrolišemo. To je naš problem. Nagon za grijehom nas goni u zavist, mržnju, klevetanje i ubistvo, opterećuje ili uništava naše odnose. Kajin je prinosio žrtve, ali iz pogrešnih motiva. Njegovi roditelji i brat su ga smatrali uviđavnim. Šta se stvarno u njemu odigravalo i kako ga je grijeh savladao očigledno se vidi u užasnom ubistvu. Bog vidi grijeh u našem srcu prije nego ga mi sami ili neko drugi možemo opaziti :

Čovjek gleda ono što oči vide, a Gospod gleda na srce

(Prva knjiga Samuilova, glava 16, stih 7)

Problem leži u našem srcu. Kajinovo srce nije imalo mir s Bogom. To uvijek izaziva teške posljedice u odnosima s drugim ljudima. Kajinova žrtva se razotkrila kroz sukob s bratom Aveljom.

Jesam li ja grešnik?

Da bi na to mogli odgovoriti, pogledajmo najveću od svih zapovjesti. Već u Tevratu (Peta knjiga Mojsijeva, glava 6, stih 5) su jasno formulisani Božji zakoni a i Isus upućuje na njegovu izuzetnu važnost:

Ljubi Gospoda, Boga svoga, svim srcem svojim i svom dušom svojom i svim umom svojim. Ovo je najveća i prva zapovjest. A evo druge koja je ista kao ova: Ljubi bližnjega svoga kao samoga sebe.

O ovim dvijema zapovijestima visi sav zakon i Proroci.

(Jevanđelje po Mateju, glava 22, stih 37, 40)

Možeš li se po ovim načelima mjeriti? Voliš li Boga, koga poštuješ i iznad svega ostaloga u životu uvažavaš? A tvoje bližnje, voliš li ih kao sebe samoga?

Ako su ovo najveće zapovjesti, šta su onda najveći grijesi? Mi uobraženi egoisti, koji sebe smatramo tako strašno važnim, smo gešnici, bilo da to želimo čuti ili ne. Ako te Bog jednom, po gore navedenim zapovijestima osudi, onda u danu strašnog suda nemaš šanse. Ove zapovjesti ti pokazuju da si izgubljen. Tvoje okruženje vapi za ljubavi, ali si ti hladan kao led. Od tada Bog u našim srcima nije više Bog i čovjek nije više čovjek.

Drugi odgovor na pitanje jesmo li mi grešnici pokazuje jedan događaj u Isusovom životu. Fariseji su bili tako strogi jevrejski vjernici da su izvršavali nebrojano velik broj vjerskih pravila.

Optužili su Isusove sljedbenike da prije jela nisu prali ruke, a Isus ih je uputio na nečistoću čovjeka:

Ništa nema što bi čovjeka moglo opoganiti da dođe spolja u njega, nego što izlazi iz njega ono pogani čovjeka. Jer iznutra, iz srca ljudskoga, izlaze zle misli. Sva ova zla iznutra izlaze i pogane čovjeka.

(Jevandelje po Marku, glava 7, stih 15, 21, 23)

Naravno da ove stvari tebi nisu nepoznate. One opisuju i tvoj karakter, zar ne? Trebamo pomoć zato što ovakve misli dolaze nezadrživo iz naših srca. One su zaposjele mjesto koje pripada Bogu. Sjećaš li se riječi Solomona? Iskreni i istinoljubivi smo bili stvoreni. Ali smo postali nakaradni i proračunati jer smo se udaljili od Boga.

Koliko strogo sudi Bog?

Vidjeli smo kako smo od Adama i Eve počinili prvobitni grijeh protiv Boga.

Iako mi znamo koja su njegova očekivanja, svakog dana počinimo neki novi. Ovaj zakon nam se prikazuje kao ogledalo naše nesavršenosti, ali nas ne spašava.

Sigurno da jednu ili drugu zapovjest držimo automatski. Ali s druge strane, opet griješimo.

Posebno ako nas ljudi sa strane povređuju, na svjetlost dana izbija naš egoizam. Ako prekršiš samo jednu zapovjest, čitav zakon si skršio, kaže se u Injilu. Zamisli jedan lanac neke mašine. Ako se samo i jedna karika lanca pokida, čitav lanac puca. Vjerovatno da nikog nisi ubio ili pokrao, ali u svom srcu zavidiš nekome ili čak mrziš. Možda nekog uvijek iznova lažeš. Solomon govori o dolazećem Božjem sudu i naglašava da će sve tada doći na vidjelo:

Jer će svako djelo Bog na sud iznijeti, i svaku tajnu bila dobra ili zla.

(Propovjednik, glava 12, stih 14)

To ti mora biti jasno. Bog ne sudi po spoljašnjosti. On nas poznaje u potpunosti i sve će jednog dana izaći na vidjelo, šta smo mislili, željeli govorili i radili.

Mogu li ispraviti grijeh?

Neki vjeruju da Bog na sudnji dan upotrebljava vagu na kojoj na jedan tas stavlja dobra a na drugi loša djela. Šansa čovjeka je u tom slučaju takva da dobra djela prevagnu. Pretpostavimo da voziš kolima u susret radarske kontrole. Pokazuje se da voziš 35 kilometara na čas preko dozvoljene brzine. Pri takvom prekršaju se dobija kazna od 65 evra. Pošto nisi u stanju da platiš, predlažeš policajcu da ćeš sljedećih dana voziti 35 kilometara na čas sporije nego što je dozvoljena brzina, što bi bila tvoja ispravka za prekršaj.

Ili zamisli Adama i Evu posle pada u grijeh kako dolaze Bogu i kažu: „Zato što smo jeli zabranjeno voće svečano izjavljujemo da ćemo sljedećih dana jesti samo kupine sa oboda raja.”

Može li tako što funkcionisati? Kako bi ti kao policajac reagovao ili kako bi trebao Bog odgovoriti na takav predlog?

Gore smo utvrdili da se Bog drži riječi. On je osudio čovjeka na smrt zbog njegove neposlušnosti. Od Adama moramo umirati. Bog je svet, što znači da je apsolutno bezgrešan. Ako Bog ne trpi grijeh, ne dolazi u obzir broj grijeha niti broj dobrih dijela. Božiji zakon se ne

ispunjava sa 55, 75 ili 99 nego sa 100 procentnim iznosom. Ne ispuni li se zakon, grešnik se sigurno kažnjava. Kažnjavanje podvlači važnost zakona i pravednost Boga. Grešnik mora umrijeti i Bog ga ne može pomilovati.

Ali šta nam tu može pomoći? Ako postojanost zakona ostaje, možemo li ga ispoštovati? Ako Bog ispunjava rečeno, kako će nam posle smrti ostaviti otvorena vrata raja? To je najveća poteškoća.

Kako je Isus umro na krstu?

Mi hrišćani vjerujemo i svjedočimo da je Isus riješio ovaj najveći problem. Kao Božiji izaslanik, Isus je umro za naše grijeha na brdu Golgota. Možda sumnjičavo vrtiš glavom i pitaš se kako je to moguće.

Isus je savršeno otjelotvorenje Božijih osobina. Isus je živio bez grijeha, što znači da nije nijednom prekršio zakon. Na ovaj način je Isus ljudima pokazao svojim riječima i djelom kako je Bog zamislio život čovjeka. Isus je savršena slika Boga, tako da u njemu možemo spoznati Boga. Zato je Bog poslao Isusa na zemlju.

Ko u mene vjeruje, ne vjeruje u mene, nego u onoga koji mene posla i koji vidi mene, vidi onoga koji me posla

(Jevandjelje po Jovanu, glava 12, stih 44 - 35)

Ali zašto je Bog dopustio da baš Isus kao savršena slika Boga bude tako brutalno ubijen? Zašto je pravednik morao biti pogubljen? I kako Isus time rešava naš najveći problem? Sljedeća priča će ti pomoći da to shvatiš:

Čečenski knez Šamil, koji je živio u predhodnom vijeku, izdade strogo naredjenje da niko od njegovih ratnika ne smije tokom pohoda da pljačka. U slučaju kršenja naredbe slijedila je kazna od 100 udaraca bičem. Ali se uskoro dogodila pljačka. Pljačkaš je odmah uhvaćen, i to baš stara majka kneza! Treba li se zakon poštovati, pitao se on. Poslije dugog razmišljanja, ozbiljnog lica iziđe iz svog šatora. Pošto se držao riječi, dostojanstva, časti i pravednosti reče: „Zakon se mora poštovati!” Vezaše staru majku za stub. Dželat zamahnu bičem. Ali prije no što je izveo prvi udarac, uzviknu Knez: „Čekaj”! Potom se on veza na mjesto majke i naredi dželatu : „Bičuj, i to ni jedan udarac manje!” Time je našao rješenje. Majka je bila spašena a zakon ispoštovan i ljubav je više no očigledno došla do izražaja.

Ova priča nas dovodi do pravog traga. Sveti Bog nas voli, jer smo njegov narod. Ali smo mi ti koji smo prekršili njegov sveti zakon. Kazna za grijeh se morala izvršiti i time potvrditi važnost zakona. Stoga je Isus, iako nije imao krivice, na sebe preuzeo tako užasnu smrt umjesto nas. Time je Isus platio cijenu naših grijeha i istovremeno iskazao neshvatljivo veliku Božju ljubav prema nama. Milosrdni Bog je time sam riješio naš najveći problem. Ako mi njega priznamo i u njega uzvjerujemo, on je naše grijeha oprostio i za naše grijeha platio.

Na krstu je Bog osudio grijeha ali je pomilovao i spasio grešnike. Stoga Isus o sebi može reći:

Ja sam put i istina i život. Niko neće doći k Ocu do kroza me.

(Jevandjelje po Jovanu, glava 14, stih 6)

Isus put, istina i život

Kroz Isusa nalazimo opet put ka Bogu. On postaje posrednik preko nesavladive pukotine koja nas razdvaja od Boga. Zato je on morao ići do kraja, takoreći, on je sebe stavio na onaj tas vage. Njegova smrt na krstu je dovoljna da bi svi naši grijesi bili izravnani.

U Isusu prepoznaješ osim istine o Bogu i njegovu ljubav prema nama:

Jer Bog toliko ljubi svijet, da je i sina svoga jedinorođenoga dao, da ni jedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni.
(Jevanđelje po Jovanu, glava 3, stih 16)

Na taj način Isus opet oživljava savršenu i bezgrešnu sliku Boga koju je je naš grijeh uništio. Tako mi u Isusu opet nalazimo život, onakav kakav je Bog zamislio, život po naličju Boga i život vječni.

Ko vjeruje u Sina, ima život vječni, a ko ne vjeruje u Sina, neće vidjeti života, nego gnjev Božji ostaje na njemu.
(Jevanđelje po Jovanu, glava 3, stih 36)

U Isusu možeš zadobiti vječni život, jer je on pobijedio smrt kako se govori u Injilu. Posle tri dana, Isus je vaskrsao iz groba. Bog ga je potvrdio. Ako vjeruješ u Isusa i u to što je on za tebe uradio, onda ćeš biti novi čovjek. Bog je milostiv.

Možeš se osloniti na ono što piše u Jevanđelju po Jovanu, glava 3, stih 36, da Bog svoj gnjev neće izručiti na tebe. Ove riječi govori isti vjerni Bog koji je Adama i Evu protjerao iz raja.

Uostalom, priča ide dalje: Isus se posle svoga vaskrsnuća ukazuje svojim učenicima koji su još bili u žalosti za njim. Isus im daje nalog da radosnu vijest njegovog spasenja (kao jevanđelje) objave svim ljudima svijeta. Konačno Bog ga uzima u nebo. Čitaj sam čitavu priču u Injilu (Jevanđelje po Luki, glava 24, stih 50 i 53)!

Početak sa Isusom

Ako primiš Isusa u svoj život, neće prestati svi tvoji problemi (čak se mogu javiti problemi koje nisi imao). Ali Isus će te osloboditi tvog najvećeg tereta, od tvoje krivice, isto kao i od tvojih briga. On želi da ih sve položiš pred njega. Pritom te poziva:

Dodite k meni vi svi koji se trudite i koji ste opterećeni, i ja ću vam odmor dati. Uzmite moj jaram na sebe, i primite nauk moj, jer sam ja blag i smjeran u srcu, i naći ćete mir u dušama svojim. Jer je jaram moj blag i breme je moje lako.
(Jevanđelje po Mateju, glava 11, stihovi 28, 29, 30)

Ako živiš sa Isusom, neće ti trebati trčanje za vjetrom. Ti si našao svoje ispunjenje i smisao svoga života. Isus se o tome veoma jasno izrazio:

A ko pije od vode koju ću mu ja dati, neće nikad ožednjeti, nego voda koju ću mu ja dati, biće u njemu izvor vode koja teče u život vječni.
(Jevanđelje po Jovanu, glava 4, stih 14)

Ako je to voda koju želiš piti, koju ti Isus nudi, onda priznaj sve svoje grijehе i zahvali mu za ono što je on za tebe učinio. Povjeri mu svoj čitav život. Možeš se ovako se moliti:

Bože na nebu, postalo mi je jasno, da sam sam svojim životom upravljao i da sam od tebe bio odvojen. Priznajem ti da sam grešnik i da trebam tvoj oprostaj. Odričem se svojih grijehа i molim te oprosti mi. Hvala ti da si svog sina Isusa Hrista poslao, koji je na krstu za moje grijehе umro i moj izbavitelj postao.

Gospode Isuse, molim te dođi u moj život i od sada daj mi novi pravac. Promjeni me onako kako ti želiš. Hvala Gospode što si mi oprostio i vječni život dao. Amen.

Dodatak

Da li su uprkos svemu neka pitanja u vezi Isusa Hrista ostala otvorena?

Hajdemo malo da popričamo! Neke zamjerke od strane muslimana su opravdane a druge umirujuće, ali takođe potiču od loše informisanosti u vezi Biblije i hrišćanske vjere. Dakle, hajde da konačno detaljno ispitamo deset najvećih zamjerki.

Prva zamjerka

Kažu da je Biblija mijenjana i krivotvorena!

Samo trenutak! U Kuranu čitamo da je Biblija Božija riječ i da niko ne može mijenjati Božju riječ! (Koran, sure 5, stihovi 44 -49, sure 6, stih 35)

Takođe i sama Biblija tvrdi da je od Boga data i potvrđuje da su napisane riječi u njoj očevidno Božija riječ.⁽¹⁾ Onaj što tvrdi da je Biblija mijenjana i krivotvorena mora biti u stanju da odgovori na sljedeća pitanja:

1. Kada i zašto je mijenjana?
2. Ko ju je mijenjao?
3. Gdje je onda prvobitna Biblija?

Za navjek je Gospode, utvrđena tvoja riječ na nebesima.
(Psalm 119, stih 89)

Druga zamjerka

Hrišćani imaju mnoge različite verzije Biblije!

Ove verzije nisu različitog sadržaja, nego različiti prevodi istih prvobitnih dokumenata. Prirodno je da je Biblija prevedena na mnoge različite jezike. Na njemačkom (kao i na drugim jezicima) postoje pored starog takođe i moderni prevodi Biblije, jer se jezik u vremenu razvijao. Ali smisao i značenje tih prevoda nisu promjenjeni.⁽²⁾

Jer vam u istinu kažem: dok nebo i zemlja ne prođu neće nestati ni jedne jote, ili jedne same crte od slova iz zakona, a da se sve ne ispuni.
(Jevanđelje po Mateju, glava 5, stih 18)

Treća zamjerka

Bog nema sina! (Kuran, sure 19, stih 36)

Ja sam saglasan da Bog sigurno nije imao tjelesnog kontakta sa Marijom do rođenja Isusa.⁽³⁾ Izraz Sin Božiji naglašava vezu među Boga Oca i Isusa Sina. On služi tome da protumači Božije porijeklo Isusa.⁽⁵⁾ Izraz „Sin Božiji ” ne znači da je Bog samo neko ko „proizvodi” ljude. Mi ljudi često upotrebljavamo obrt riječi da bi objasnili neki odnos. Na primjer, u arapskom jeziku, izraz „sin ulice” označava putnika. Tako i za nas hrišćane izraz „Sin Božiji” ima dublji smisao. Bog ostaje neizreciv,⁽⁶⁾ On se kao Gospod ili Iskupitelj očituje u Isusu. Stoga kroz Isusa ljudi mogu stupiti u ispravni odnos s Ocem Bogom.⁽⁷⁾

On je obličje Boga nevidljivoga, prvorodeni u cijelom stvorenju.
(Kološanima, glava 1, stih 15)

Četvrta zamjerka

Isus ne može biti Bog! (Kuran, sure 5, stih 18)

Isus je bio jedini čovjek koji je bezgrešno živio na zemlji.⁽⁸⁾ Isus je bio činjenično Bog s nama,⁽⁹⁾ jer je rekao: Ja i Otac smo jedno (Jevanđelje po Jovanu, glava 10, stih 30). Kao čovjek⁽¹⁰⁾ Isus je bio otjelotvorenje Božije slike na zemlji.⁽¹¹⁾ Ništa za Boga nije nemoguće.⁽¹²⁾ Ako se želi pojaviti na zemlji na ovaj način a istovremeno prožima čitav univerzum, ko ga u tome može spriječiti? Hrišćani su sigurno monoteisti, koji vjeruju u jednog Boga⁽¹³⁾ i nastoje očuvati taj monoteizam!

Jer jedan je Bog, i jedan posrednik između Boga, i ljudi, čovjek Isus Hristos koji sebe daje u otkup za sve. To je svjedočanstvo koje je u svoje vrijeme dato.
(Prva Timotijeva, glava 2, stih 5 i 6)

Peta zamjerka

Isus nije bio razapet! (Kuran, sure 4, stihovi 158 do 159)

Postoje jasni dokazi o raspeću Isusa:

1. Proroci iz Starog zavjeta su govorili o tome.⁽¹⁴⁾
2. Isus sam govori često u preciznim detaljima o predstojećoj smrti.⁽¹⁵⁾
3. Očevici (Apostoli) to potvrđuju.⁽¹⁶⁾
4. Istoričari o tome govore.
5. Ljudi, čiji životi su promjenjeni, o tome svjedoče.⁽¹⁷⁾

...koji će mu se narugati, popljuvaće ga, biće ga bičevima i ubiće ga, i posle tri dana će on usksnuti.

(Jevanđelje po Marku, glava 10, stih 34)

Šesta zamjerka

Isus je samo bio prorok za Izrael, dok Muhamed ima značaj za cijeli svijet!

Za vrijeme svog života na zemlji Isus je pripremao svoje učenike da objave jevanđelje čitavom svijetu.⁽¹⁸⁾ Ali takođe je sam Isus govorio sa ljudima iz drugih naroda koji su ga pažljivo slušali.⁽¹⁹⁾ Pri kraju svog života Isus je svoje učenike odaslao u čitav svijet,⁽²⁰⁾ da bi svim narodima objavili radosnu vijest.

Obrati pažnju: Kuran potvrđuje da je Isus obilježje čitavog čovječanstva. (Koran, sure 19, stih 22, sure 21, stih 92).

Jer jedan je Bog, i jedan posrednik između Boga, i ljudi, čovjek Isus Hristos koji sebe dade u otkup za sve. To je svjedočanstvo koje je u svoje vrijeme dato.

(Prva Timotijeva, glava 2, stih 5 i 6)

Sedma zamjerka

Postoji samo jedan Bog, a ne tri u jednom Trojstvu! (Kuran, sure 4, stih 172, sure 5, stih 73)

Hrišćani vjeruju bez ako i ali, da postoji samo jedan Bog! Biblija opisuje Boga kao tri različite ličnosti: Oca, Sina i Svetog Duha.⁽²¹⁾ Različiti primjeri iz prirode nam mogu pomoći da ovo shvatimo: Sunce ovaploćuje materiju, toplotu i svjetlost, voda se javlja u tri stanja: gasovito, čvrsto i tečno.

Bog egzistira u tri različita bića: Boga Oca, Boga Sina i Boga Svetog Duha. To je što se tiče njegovog odnosa sa nama i odnosa među njegovim sopstvenim bićima.

Isus govori: Ako me ljubite, držite zapovjesti moje. I ja ću umoliti Oca, i on će vam dati drugog utješitelja da uvijek bude s vama. Duha istine, koga svijet ne može primiti, jer ga ne vidi, i ne poznaje ga. A vi ga poznajete, jer u vama prebiva i u vama će biti.

(Jevanđelje po Jovanu, glava 14, stih 15 i 17)

Osma zamjerka

Jevanđelje po Varnavi (Barnabi) je istinsko jevanđelje!

Naučnici su ovo jevanđelje proučavali i dokazali da je nastalo nezavisno od Biblije. Napisano je mnogo stotina godina posle Jevanđelja po Mateju, Marku, Luki i Jovanu. Na mnogim mjestima je protivrječno kako Bibliji, tako i Kuranu.

Na primjer, tu se kaže da je Isus najavio dolazak Mesije a Mesija je nazvan Muhamed (Jevanđelje po Barnabi, glava 97, stih 191). Različite geografske i istorijske greške ukazuju da autor ne raspolaže nužnim poznavanjem Isusovog vremena (Jevanđelje po Barnabi, glava 20, stih 21).

Jer vam ne pokazasmo sile i pojavljenja Gospoda našega Isusa Hrista po vješto izmišljenim pričama, nego kao oni koji smo sami vidjeli veličanstvo njegovo.
(Druga Petrova, glava 1, stih 16)

Deveta zamjerka

Muhamedov život je najavljen u Bibliji!

Može se lako pokazati da ti tekstovi nisu u vezi sa Muhamedom. Odgovarajuća mjesta u Starom zavjetu ukazuju na Isusa Hrista kao proroka koji dolazi.⁽²⁴⁾ Ovaj prorok će biti kao Mojsije: *Gospod, Bog tvoj, podigneće ti usred tebe, između braće tvoje, proroka kao što sam ja: Njega poslušajte!* (Peta knjiga Mojsijeva, glava 18, stih 15). Isus ispunjava uslov da je kao Mojsije, jer sklapa jedan novi savez sa ljudima,⁽²⁵⁾ jer je znao Boga licem u lice⁽²⁶⁾ i zato što je izvršavao velika obilježja i čuda.⁽²⁷⁾

Navedeni masovni izvodi iz Novog zavjeta govore jasno o Svetom Duhu a ne o Muhamedu. Na primjer, Isus je rekao: *i u vama će biti* (Jevanđelje po Jovanu, glava 14, stih 17) kao o Svetom Duhu. Kako onda može Muhamed biti sljedbenik Isusa Hrista?

Ali kad dođe on, Duh istine, uputiće vas na svaku istinu, jer on neće od sebe govoriti, nego će govoriti sve što čuje, i javiće vam što će dalje biti.
(Jevanđelje po Jovanu, glava 16, stih 13)

Deseta zamjerka

Uslov za život u raju je činjenje dobrih djela!

Raj (ili Nebo) je svršeno sveto mjesto. Time i čovjek sto procentno mora biti svet⁽²⁸⁾ da bi mu imao pristup! Bog je taj koji nas procjenjuje.⁽²⁹⁾ Utvrđeno: I ako se dobro potrudimo da dobra djela činimo, nikad nećemo po Božijim mjerilima Raj zadobiti i moći živjeti bez grijeha.⁽³⁰⁾ Bog to zna i nudi nam kroz žrtvu Isusa Hrista potpuno pročišćenje od grijeha.⁽³¹⁾ Isus se svojim životom založio za nas. On je platio cijenu naše krivice i grijeha.⁽³²⁾

Ako ti tako predstavljaš svoju vjeru, imaćeš mjesto u nebu.⁽³³⁾ Onda ćeš činiti dobra djela iz zahvalnosti Bogu.⁽³⁴⁾

I govoreći (Isus): *ispuni se vrijeme, i blizu je kraljevstvo Božje! Pokajte se, i vjerujte u jevanđelje!*
(Jevanđelje po Marku, glava 1, stih 15)

Mjesta naznačena u dodatku

1. Druga Timoteju, glava 3, stih 16; Druga Petrova, glava 1, stihovi 16-21; Otkrivenje, glava 22, stihovi 18 -19
2. Galaćanima, glava 1, stih 6-12; Prva Solunjanima, glava 2, stih 1-4
3. Jevanđelje po Luci, glava 1, stih 34 -35

4. Jevanđelje po Mateju, glava 17, stih 5; Jevanđelje po Jovanu, glava 1, stih 18; glava 10, stih 36
5. Jevanđelje po Jovanu, glava 17, stih 1-5
6. Job, glava 11, stih 7; Isaija, glava 40, stih 28
7. Prva Petrova, glava 3, stih 18
8. Jevanđelje po Jovanu, glava 8, stih 46; Jevrejima glava 4, stihovi 14-15
9. Jevanđelje po Mateju, glava 1, stih 23
10. Prva Timoteju, glava 2, stih 5
11. Kološanima, glava 1, stih 15; Jevrejima, glava 1, stihovi 1-3
12. Jevanđelje po Luci, glava 1, stih 37
13. Peta knjiga Mojsija, glava 4, stih 35; Jevanđelje po Marku, glava 12, stih 29
14. Isaija, glava 53; Psalm 22, stihovi 1-18
15. Jevanđelje po Luci, glava 9, stihovi 22-24; glava 22, stih 37
16. Prva Korinćanima, glava 15, stihovi 3-8; Druga Petrova, glava 1, stih 16, Prva Jovanova, glava 1, stihovi 1-3
17. Djela Apostolska, glava 4, stihovi 8-13; glava 7, stih 56; glava 24, stih 24
18. Jevanđelje po Mateju, glava 10, stih 18
19. Jevanđelje po Mateju, glava 15, stihovi 21-28; Jevanđelje po Jovanu, glava 4, stihovi 1-26 i 39-42
20. Jevanđelje po Mateju, glava 28, stihovi 18-20, Jevanđelje po Marku, glava 16, stih 15
21. Jevanđelje po Mateju, glava 28, stih 19; Jevanđelje po Jovanu, glava 14, stih 26; Druga Korinćanima, glava 13, stih 13; Prva Petrova glava 1, stih 2
22. Jevanđelje po Jovanu, glava 1, stih 14; Jevrejima, glava 1, stihovi 1-3
23. Peta knjiga Mojsijeva, glava 18, stihovi 15-18; Jevanđelje po Jovanu, glava 14, stih 16; glava 16, stihovi 13-14
24. Djela apostolska, glava 3, stihovi 17-23
25. Jevrejima, glava 12, stih 24
26. Jevanđelje po Mateju, glava 17, stihovi 1-5
27. Jevanđelje po Jovanu, glava 6, stih 2
28. Jevanđelje po Mateju, glava 5, stihovi 48
29. Druga Timoteju, glava 4, stih; Prva Petrova, glava 5, stih 4
30. Rimljanima, glava 3, stih 20; Efežanima glava 2, stihovi 8-9
31. Prva Petrova, glava 1, stihovi 18-19; Jevrejima glava 10, stih 10
32. Druga Korinćanima, glava 5, stih 21; Jevanđelje po Mateju, glava 20, stih 28; Galaćanima, glava 1, stih 4
33. Prva Jovanova, glava 5, stihovi 11-13.; Jevanđelje po Jovanu, glava 3, stih 36
34. Titu, glava 2, stih 14